

Chu Đình Nương Tử

Phóng tác từ chuyện Nương Tử Hồ Sen trang 1496, cuốn số 4 trong bộ Liêu Trai Chí Di do giáo sư Đàm quang Hưng chuyển ngữ.

Xã Tống Trân, huyện Phù hoa, tỉnh Hưng Yên, có một nho sinh họ Phạm tên Tương Nhược giông giỏi của đôi trai tài, gái sắc trong truyện: Phạm Công, Cúc Hoa. Phạm sinh còn độc thân, cư ngụ trong căn nhà 3 gian nhà gỗ cũ kỹ.

Phía bắc căn nhà có chùa Thiên Phước, phía nam có hồ sen rộng lớn do đó huyện Phù hoa được đặt tên vì chiếc đầm sen này, phía đông có thửa vườn hoang cỏ mọc um tùm thỉnh thoảng có vài búi lan không tên, hoa màu tím bên cạnh hai mẫu ruộng hương hỏa.

Một sáng cuối thu, Tương Nhược ra thăm ruộng, thấy trong đám rơm rạ bên cạnh một cây hòe rất lớn có tiếng rên rì. Sinh nghi, Tương Nhược bèn chạy vội tới coi. Thấy có một cặp trai gái đang say sưa ân ái. Tương Nhược đứng nhìn và mỉm cười. Thấy có người, gã con trai vội vùng dậy mặc y phục, ngượng nghịu nhìn Tương Nhược rồi bỏ chạy. Còn cô gái thì chẳng hề hổ thẹn, từ từ đứng dậy, nhìn chàng mỉm cười rồi mặc quần áo vào.

news.zing.vn

Thấy cô gái chẳng bỏ chạy, Tương Nhược mừng lắm hỏi:

Gã con trai vừa rồi là ai? Sao lại ra đây mà làm trò ân ái?

Cô gái đáp:

Chẳng biết anh ta là ai! Tình cờ gặp nhau thỏa thuận chung vui. Gió Xuân một trận, rồi lại chia tay, ai đi đường nấy có thể thôi!

Tương Nhược hỏi:

Họ tên nàng là chi?

Cô gái cười, hỏi lại:

Hỏi để làm gì? Bộ anh muốn dựng bia để kỷ niệm bậc nữ lưu trình tiết hay sao?

Nghे cô gái nói, Tương Nhược cũng phải bật cười rồi nói:

Nhà ta cũng ở gần đây, xin mời nàng quá bộ tới chơi nói chuyện.

Cô gái lắc đầu nói:

Đi vắng lâu rồi người nhà sinh nghi, bây giờ phải về, tối sẽ đến.

Quả nhiên tối khuya hôm đó cô gái tới thật. Tương Nhược mừng rỡ vô cùng, dìu cô gái lên giường ân ái suốt đêm. Từ đó cứ tối khuya cô gái lại đến và đến sáng sớm hôm sau lại cáo biệt.

Ba tháng sau, Tương Nhược lên chùa lễ Phật. Hòa thượng trụ trì thấy sắc mặt Tương Nhược u ám tiêu tụy. Sau khi biết rõ căn do, hòa thượng bảo chàng bị chôn mê hoặc cần phải dùng bùa yểm để trừ khử. Tương Nhược không tin và xin cáo biệt.

Ba ngày sau Trương Nhược ngã bệnh nằm mê man trên giường, nhưng khi cô gái tới thăm lại chẳng kiềm nổi lòng ham muốn vẫn cùng cô gái giao hoan. Bảy ngày sau thấy mình quá yếu sức đi lại khó khăn, chợt nhớ tới lời hòa thượng bèn nhờ người lên chùa xin bùa. Hòa thượng giao cho một đạo bùa và một chiếc hũ bằng sành, dặn rằng dán đạo bùa trước cửa và để chiếc hũ ở gần đó.

Tối hôm đó cô gái mới tới cửa liền bị lá bùa cuốn chặt và thu nhỏ lại chui vào trong chiếc hũ. Trương Nhược bèn đập nắp lại tính bỏ vào bếp đốt cháy song nghĩ lại những phút giây cùng nhau ân ái mặn mà bèn đập vỡ chiếc hũ. Cô gái chui ra, cảm động chảy nước mắt, quỳ xuống, cúi đầu lậy tạ nói:

Cảm ơn chàng là người nhân đức, thiếp xin ghi lòng tạc dạ, thế sẽ báo đền.

Nói xong, đứng dậy chạy ra cửa và vụt biến mất. Năm ngày hôm sau khi nàng trở lại, Trương Nhược chỉ còn thoi thóp thở. Nhả trong miệng ra một hoàn thuốc nhỏ, dùng lưỡi đưa vào miệng Trương Nhược và bảo chàng cố gắng nuốt xuống. Lạ thay viên thuốc tủa ra một mùi thơm nồng nàn, chạy thẳng vào cổ họng và trôi xuống dạ dày. Vài khắc sau bụng chàng sôi sùng sục và đại tiện ra những chất tanh hôi. Ngày hôm sau, Trương Nhược đã có thể ngồi dậy và đói bụng đòi ăn. Cô gái nấu nướng và hầu hạ chàng như thể người vợ hiền thực. Hai hôm sau cơ thể đã hoàn toàn bình phục, Trương Nhược cảm tạ ơn cứu tử và lại muốn cùng nàng mây mưa ân ái. Nàng từ chối nói:

Thiếp vốn là con chồn tu luyện đã mấy trăm năm, dùng tinh khí của nam nhân làm thang thuốc, bệnh của chàng là do thiếp làm ra cho nên thiếp phải dùng linh đơn để trả ơn chàng đã tha không giết. Nay chẳng lẽ lại muốn làm hại chàng nữa hay sao? Viên linh đơn đã tặng cho chàng, thiếp chẳng còn hơi sức đâu để làm chuyện đó nữa.

Trương Nhược cố tình nài ép, song nàng vẫn không chịu và bảo chàng rằng:

Nếu chàng còn có lòng yêu mến, thiếp sẽ cố gắng tìm cách báo đền ân đức.

Nói xong nàng biến mất. Một đêm nằm mộng thấy nàng trở lại dặn dò:

Đứng vào giờ Thìn, ngày mai chàng hãy ra bờ hồ phía Tây nơi có cây hoa hòe, sẽ có một nương tử mặc yếm lụa đỏ ra hái hoa sen. Hãy theo nàng, nếu nàng biến mất hãy tìm bông sen đỏ có cuống ngắn ở gần đó. Hãy hái về và lấy nén hương vào cuống hoa, chàng sẽ có cô vợ đẹp.

Ngày hôm sau, Trương Nhược ra thăm hồ từ sáng sớm, quả nhiên vào giờ Thìn một thiếu nữ thực đẹp, tóc quấn khăn đỏ, mặc yếm đỏ lững thững bước ra hồ sen. Trương Nhược vội chạy lại gần, thiếu nữ bỗng nhiên biến mất, nhìn quanh, nhìn quần thấy ở ven hồ một bông sen đỏ vừa nhô lên khỏi mặt nước khoảng độ một gang tay. Chàng vội ngắt lấy mang về nhà, đặt lên bàn và đi tìm nén và đá lửa hương vào cuống hoa.

Bông sen đỏ bỗng biến thành cô gái yếm đỏ lúc này. Cô cất tiếng hỏi:

Ai chỉ cho nhà người biết mà tìm bông sen đỏ có cuống ngắn?

hovanthien39.vnweblogs.com

Chàng kể lại chuyện cũ và bước lại gần nắm tay cô gái. Đột nhiên cô gái biến mất và trong tay chàng đang cầm một cành hoa lan tím ngắt. Chàng đem để lên bàn thờ, bông lan bỗng tỏa hương thơm ngào ngạt.

Tối hôm đó khi chàng vào giường ngủ đã thấy cô gái đang nằm chờ. Tương Nhược vô cùng mừng rỡ leo lên giường ôm ấp, nàng chẳng hề cự tuyệt. Hỏi tên nàng chỉ cười và không đáp, hỏi nàng có bà con họ hàng gì ở gần đây hay không, nàng cũng lặng thinh và ôm chặt lấy chàng, thấy vậy bèn cùng nhau ân ái cực kỳ âu yếm.

Sáng hôm sau, những đồ đạc cũ trong nhà tự nhiên biến mất mà toàn là đồ mới lạ, sang trọng, trong tủ đầy vàng bạc, gấm vóc. Tương Nhược hỏi nàng cũng chỉ cười chẳng đáp và từ đó nàng ở lại, ăn ở, nói năng đối đáp như vợ chồng. Nhưng nàng chỉ ở trong nhà, không bước ra khỏi cửa và cũng không muốn gặp ai cả. Mấy tháng sau, nàng hoài thai, dặn chồng đừng lo lắng và cũng đừng cho ai biết. Đúng 9 tháng 10 ngày, nàng gọi Tương Nhược vào phòng, lấy dao rạch bụng, kéo ra một hài nhi. Bảo chàng xé tấm lụa ra mà băng bó, sáng sớm hôm sau vết thương đã liền da không còn vết tích. Đã quen với những việc kỳ lạ, Tương Nhược cũng chẳng hỏi han.

Bảy năm sau, nàng bảo Tương Nhược rằng:

Cuộc lương duyên hoan ái của chúng đã mãn, đã đến lúc phải chia tay.

Nghe thấy thế chàng buồn rầu nói:

Bảy năm về trước ta còn bán hàn chẳng tự lập nổi, bây giờ nhờ nàng nên đã sung túc. Ta và nàng cực kỳ tương đắc, thì vì có gì mà nàng lại bỏ cha con chúng ta mà đi? Nàng có bà con họ hàng gì đâu? Thôi đừng đi nữa, ở lại đi! Kéo nay mai con chúng mình khôn lớn nó không biết thân mẫu là ai thì ân hận biết chừng nào?

Nàng thở dài mà nói:

Ở đời có tụ thì phải có tán, đó là lẽ thường của trời đất tự ngàn xưa. Lang quân sẽ thọ trên trăm tuổi, còn đứa con của chúng ta có phúc tướng sẽ làm vinh hiển cho giòng họ. Mệnh trời đã định, thiếp không được phúc an hưởng cùng chàng.

Biết không thể nào lay chuyển ý nàng, Tương Nhược hỏi:

Thế trong tương lai ta còn được gặp nàng hay không?

Được chứ! Bất cứ khi nào lang quân muốn gặp cứ gọi tên thiếp 3 lần, thiếp sẽ hiện ra.

Nàng có bao giờ cho ta biết tên đâu mà gọi.

Tên thiếp là Chu Đình nương tử. Sau này khi nào chàng muốn gặp thiếp cứ cầm vật cũ của thiếp đến gốc cây hòe, nơi chàng gặp thiếp lần đầu, gọi tên 3 lần thiếp sẽ hiện ra.

Nói vừa dứt câu đã thấy nàng bay bỗng lên cao và có một cành lan rớt xuống đất.

Mấy lần nhớ vợ, Tương Nhược cầm cành lan tìm đế gốc cây hòe gọi tên 3 lần, quả nhiên nàng lại hiện ra, không cười không nói. Nhưng khi ôm chặt lấy nàng tính chuyện nọ kia, bỗng nhiên biến mất, gọi sao cũng không thấy xuất hiện nữa.

Hữu Tân

Bồ tùng Lang